

Mhairi McFarlane

De meeste dromen zijn bedrog

ISBN 978-90-225-7037-1

ISBN 978-94-023-0011-6 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Here's Looking At You*

Vertaling: Inger Limburg

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Services, Amsterdam

Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2013 Mhairi McFarlane

All rights reserved. Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *Here's Looking At You*

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

RISE PARK COMPREHENSIVE, OOST-LONDEN, 1997
DE LAATSTE SCHOOLDAG

‘Dames en heren, mr. Elton John!’

Onder oorverdovend gejuich schreed Gavin Jukes, met een enorme bril van pijpenragertjes op zijn neus en gekleed in een eendenkostuum, het podium op. Nou ja, als je van schrijden kunt spreken bij iemand met kanariegele schuimrubberen poten – waggelen is een beter woord. Hij ging aan het keyboard zitten – wat enige moeite kostte vanwege de gewatteerde staart – en begon geluidloos op de toetsen te hameren, terwijl hij meebrulde met ‘Are You Ready For Love’.

In de coulissen trok Aureliana de sjerp van haar perzikkleurige, polyester zwangerschapsjurk met geplooid rok goed en voelde ze even aan haar getoupeerde, met lak volgespoten kapsel.

Ze ademde diep en hortend in, waarbij ze de geuren van de gymzaal opsnoof: rubberen tenniszolen, Impulse-deodorant en rijpe puberhormonen.

Het feest van de eindexamenklas had een simpele maar enorm succesvolle formule: verkleed je als een popster, hoe belachelijker het kostuum hoe beter, en playback mee met een oude hit.

Gelukkig viel Gavin in de smaak.

Volgens de vele onnozele graffititeksten over Gavin Jukes was hij een ‘enorme homo’. Maar toch had hij het aangedurfd om een flamboyante, homoseksuele zanger na te doen – tot groot vermaak van het publiek.

Misschien zou ook Aureliana Alessi, dat rare wicht dat in de lunchpauze altijd stinkende lasagne at in plaats van de gebruikelijke witte boterhammen, eindelijk worden toegelachen in plaats van uitgelachen.

Het was alsof school een pantomimespel was geweest, waarin iedereen alleen maar een rol speelde en slechteriken en helden aan het einde gezamenlijk bogen voor het publiek.

Zelfs Lindsay en Cara, Aureliana's meest toegewijde vijanden, die gekleed gingen als Agnetha en Anni-Frid van ABBA – met minirokjes en plateazolen – waren zo attent om haar vandaag met rust te laten.

De andere leden van hun heksenkring dronken stiekem Minkoff-wodka uit colaflesjes en sloegen haar gade met hun zwaar opgemaakte ogen, maar bleven op afstand. Aureliana had zelf ook best een slokje gewild.

Misschien zat het succes van deze formule wel in het feit dat de populaire oudere leerlingen al een soort popsterren waren voor de jongere. Behalve James Fraser: die was voor iederéén een popster. Aureliana keek naar hem en zei nog eens tegen zichzelf dat er niets mis kon gaan, want ze zou op het podium staan met James Fraser.

James Fraser. Alleen al bij het horen van de melodie van zijn naam werd ze slap.

Een week eerder was hij naar haar toe gekomen toen ze spijbelde van gym en in de bibliotheek een boek uit de *Sweet Valley High*-serie zat te herlezen.

'Hoi, Aureliana. Heb jij geen gym?'

Het was een magisch moment.

James Fraser, de god van Rise Park, zei voor het eerst iets tegen haar. Tegen háár!

Hij kende haar echte naam, niet haar alleen bijnamen als 'Italiaans slagschip' of 'Pavarotti'.

Wist hij haar lesrooster?

Op zijn gezicht lag een lome glimlach. Aureliana had hem nog nooit van zo dichtbij gezien.

Het was als een ontmoeting met je idool – al die uren van obsessief mijmeren over alles wat met die persoon te maken had en hem of haar dan opeens in levenden lijve zien. En wat voor lijf. Die ongelooflijk blanke huid, die van binnenuit leek te stralen, als een vlam die diep in een kerkkaars brandt en door de was heen gloeit. Het met veel olie ingesmeerde, glanzende zwarte haar en de paarsblauwe ogen.

Ze had zelfs een keer geprobeerd met stiften een tekening van hem

te maken in haar Forever Friends-dagboek. Het was niet gelukt; hij leek sprekend op Shakin' Stevens. Dus had ze zich weer op de gebruikelijke hartjes en vloeiende doedels gestort, en op haar motto: AA 4 JF 4EVA.

'Ik begrijp het maar al te goed. Gym is verschrikkelijk.'

Aureliana maakte een ongelovig knorgeluid en knikte driftig. De atletische James had stiekem ook een hekel aan gym?! Dit was het bewijs: ze waren voor elkaar voorbestemd.

'Ik vroeg me af, dat eindexamenfeest... Het leek me grappig om Freddie Mercury met die operazangeres te doen. Een duet, jij en ik? Lijkt het je wat?'

Aureliana knikte. Hij had de woorden 'jij en ik' gebruikt. De fantasieën waren waarheid geworden. Als hij op dat moment had gezegd: 'Ik ben van plan uit dat raam te springen. Zo hoog is het niet. Jij en ik? Lijkt het je wat?', dan was ze hem zo achterna gesprongen.

Pas in de dagen daarna begon ze zich af te vragen of het wel verstandig was om als een van de dikste, raarste en meest gepeste leerlingen van Rise Park het podium op te gaan naast de mooiste jongen, de grootste seksgod van school. Wat als de ergste krengen haar voor gek zouden zetten? Maar ze stelde zichzelf gerust met de gedachte dat ze hen na vandaag nooit meer zou zien en dat ze James Frasers grote moment niet zouden verpesten.

Ze had gedacht dat James misschien wel wilde oefenen, maar hij was er niet één keer over begonnen, en ze wilde niet te opdringerig overkomen. Hij wist wat hij deed, zoals altijd.

Maar misschien hadden ze wel even moeten overleggen over hun kostuum. Aureliana was ervan uitgegaan dat ze alles uit de kast zouden halen. Ze had haar haar naar achteren geborsteld tot iets wat kon doorgaan voor een operadivakapsel en ze had haar gezicht volgeplamuurd met foundation. Voor zover ze kon zien had James alleen maar een potloodstreepje boven zijn mond getekend. Maar ze wist eigenlijk ook niet wat ze had verwacht – de kans dat hij een balletpakje zonder bovenlijf aan zou doen en een dot borsthaar zou opplakken was klein.

Gavin nam zijn applaus in ontvangst. O god, het was zover. Daar gaan we. James kwam naar haar toe geslenterd en ze had zich nog nooit zo belangrijk of bijzonder gevoeld.

De presentator van het feest, mr. Towers, zette de muziek op. Zacht

sissend kolkten wolken droogijs uit de bakken en de eerste maten van 'Barcelona' zwollen aan.

Ze liepen het podium op onder oorverdovend gejuich en applaus. Aureliana keek naar de zaal vol verrukte gezichten en voelde even hoe het was om James Fraser te zijn. Al die opwinding en welwillendheid die op je afkwam zodra ze je zagen.

Ze draaide zich naar hem toe om een nerveuze grijns van solidariteit met hem uit te wisselen voordat ze moesten gaan zingen, maar James trok alleen een rare grimas en liep achteruit terug naar de coulissen.

De eerste bonbon die haar raakte was verpakt in groen glinsterpapier. Hij stuitte tegen haar wang en viel met een boeg op de grond. Ze voelde een lichte pijn in haar buik toen een ander projectiel zijn doel raakte, alsof er een elastiekje tegen haar lichaam werd geschoten. Een paarse praline met hazelnoot kwam op haar af en ze trok met een ruk haar hoofd opzij, waardoor de toffeemunt haar kin trof. En toen barstte een orkaan van Quality Street-bonbons los. De lucht was gevuld met glimmende, veelkleurige kogels. Mr. Towers zette de muziek af en begon te schreeuwen in een poging de orde te herstellen, maar het was tevergeefs.

Aureliana wierp een wanhopige blik op James. Hij lag dubbel van het lachen. Zijn beste vriend Laurence had een arm om zijn hoofd gelegd; met zijn andere arm maakte hij triomfantelijke vuistbewegingen.

Bij Lindsay en Cara liepen de tranen van het lachen over de opgemaakte gezichten en ze moesten zich aan elkaar vasthouden om niet te vallen.

Het duurde even voordat Aureliana begreep wat er gebeurde. Dat dit van begin af aan gepland was. Dat iemand de moeite had genomen om tientallen grote blikken bonbons te kopen en ze uit te delen aan het publiek. Dat er een teken was afgesproken waarop ze de bonbons naar het podium zouden gooien. Dit was het toetje van de avond, de *grande finale*.

Langzaam drong tot haar door dat haar verliefdheid misschien toch niet zo geheim was als ze had gedacht. Dat vond ze nog vernederender dan het feit dat ze in een hagelstorm van bonbons stond.

Ze zag dat Gavin van onder zijn eendensnavelhoed probeerde het publiek vermanend toe te spreken.

James Fraser klapte in zijn handen en terwijl hij haar aankeek riep hij luid en duidelijk een woord dat uit drie lettergrepen bestond: o-lifant.

Aureliana had zichzelf lang geleden aangeleerd om niet te huilen onder druk. Niet alleen omdat ze haar kwelgeesten de voldoening niet gunde, maar ook omdat ze had gemerkt dat hoe minder je op de pestkoppen reageerde, hoe eerder ze hun belangstelling verloren. Ze zag nu geen reden om die regel te schenden en te gaan grienen voor een grote, vijandige menigte.

Helaas kreeg ze op dat moment van waardige vastberadenheid een kokos-eclair in haar linkeroog en toen begonnen toch uit beide ogen de tranen te stromen.

Anna liet de felle kou van de herfst achter zich en drong de stomende warmte van het restaurant binnen. Er klonk luid geroezemoes en de muziek dreunde op een volume dat duidelijk maakte dat het weekend was begonnen.

‘Een tafeltje voor twee, graag!’ riep Anna. Ze voelde de bekende vlin-
ders van zenuwen en hoopvolle verwachting, vermengd met een vleugje
sceptis. Ze was inmiddels doorgewinterd op het gebied van mislukte
afspraken.

Uit ervaring wist ze dat ze drukke, niet al te romantische gelegen-
heden moest kiezen om de druk niet te hoog op te voeren. En de trend
om allerlei kleine gerechtjes te bestellen waarvan je samen at, was een
zegen. Bij het traditionele driegangenmenu was er niets ergers dan een
conversatie die moeizaam verliep, wetend dat je gevangen zat in het ba-
nale geheel-en-weer van ‘echt waar?’ en ‘waar kom je vandaan?’ tot je
eindelijk de bevrijdende woorden ‘voor mij alleen een espresso, graag’
kon uitspreken.

Natuurlijk kon je gewoon wat gaan drinken en het eten overslaan.
Maar Anna had gezworen nooit meer te drinken zonder eten erbij, na
die keer dat ze op het eindpunt van de Central Line-metro wakker was
geworden met alleen nog maar flarden van herinneringen aan hoe ze
daar terecht was gekomen, een plastic ananasijsbekertje in de hand en
een telefoon waarop elf berichtjes stonden die steeds onsamenvangen-
der en pornografischer werden.

De intimiderend jonge en hippe serveerster vroeg haar naam en ging
haar voor naar de donkere kelder.

Anna stond in de drie rijen dikke mensenmassa bij de bar, tussen de

luidruchtige mannen in pak die net uit hun werk kwamen. Ze vroeg zich af of dit dé avond zou worden.

Met 'dé avond' bedoelde ze de avond die in haar fantasieën genoemd werd in de toespraak van de getuige – die beschreven werd door het zonlicht dat door de glas-in-loodramen de schitterende zaal van The Old Rectory binnenviel.

Voor degenen van jullie die het niet weten, Neil leerde Anna kennen bij een internetdate. Mij is verteld dat hij viel voor haar sprankelende gevoel voor humor en het feit dat ze een drankje voor hem haalde zonder dat hij erom hoefde te vragen. (Stilte voor halfslachtig geginnik.)

Uiteindelijk bestelde ze half schreeuwend, half gebarend een drankje voor zichzelf en haar afspraakje, en vond ze een hoekje om neer te ploffen.

Ze riep zichzelf tot de orde. Welbeschouwd was een internetdate niets anders dan een sollicitatiegesprek voor een wip. Was de druk niet al hoog genoeg zonder dat je in je hoofd vooruitspoelde naar een denkbeeldige bruiloft? Anna was niet geobsedeerd door het idee van trouwen op zich; ze wilde gewoon graag die ene persoon vinden die ertoe deed. Ze was tweeëndertig en die eikel liet nogal lang op zich wachten. Zo lang dat ze vermoedde dat hij onderweg was verdwaald en per ongeluk met iemand anders was getrouwd.

Ze liet haar blik over de menigte glijden, op zoek naar een schimmige versie van het gezicht dat ze op de foto's had gezien. Schimmig omdat het donker was, maar ook omdat Anna eraan gewend was dat er een enorme kloof gaapte tussen profielfoto's en de werkelijkheid. Op haar eigen online-profiel had ze geprobeerd een paar flatteuze foto's naast een realistischer exemplaar te zetten, om het huiveringwekkende moment dat ze bij aankomst het gezicht van haar date zou zien vertrekken te voorkomen. Ze had de indruk dat mannen pragmatischer waren: als ze je eenmaal binnen hadden gehaald, deed hun charisma de rest.

'Hallo, ben jij Anna?'

Ze draaide zich een kwartslag en zag een vrolijke, ongevaarlijk uitziende man met dunner wordend bruin haar, die haar vanuit de dui-

ternis stralend aankeek. Hij droeg een Berghaus-jack. Bergsportkleding aantrekken als je niet in de bergen aan het sporten bent? Hmm.

Op het eerste gezicht was Anna niet zo gelukkig met Neils kledingstijl. Ik ben blij dat ik kan zeggen dat zij vandaag zijn kleding heeft uitgekozen, anders had hij zijn gelofte waarschijnlijk afgelegd in Gore-Tex...

Maar hij zag er open en betrouwbaar uit met zijn glimlach en zijn wijd uit elkaar staande tanden. Geen probleem, wat haar betrof; Anna was absoluut niet geïnteresseerd in mooie jongens. Sterker nog, die vrouwde ze niet.

‘Ik ben Neil,’ zei hij, terwijl hij haar de hand schudde en een kusje op de wang gaf.

Anna gaf hem de andere Negroni, die ze nog in haar hand had.

‘Wat is dat?’ zei Neil.

‘Gin en Campari. Heel populair in mijn vaderland.’

‘Sorry, maar ik ben een bierman.’

‘O.’ Gegeneerd trok Anna haar uitgestoken arm met het drankje terug.

Jezus, je kunt het toch drinken uit beleefdheid? dacht ze. En daarna: maar misschien is dit iets waar we later om kunnen lachen.

Het schijnt dat Anna geschokt was toen bleek dat Neil geen cocktails dronk, en hij maakte een uitstekende eerste indruk door meteen weg te rennen om een biertje te halen. Je moet je nooit beter voordoen dan je bent, hè, Neil? (Weer een stilte voor wat zacht gegrinnik.)

Anna sloeg haar Negroni achterover en begon meteen aan de tweede. Op dat moment, terwijl een jarentachtigjarige van Madonna in haar oordreunde, was zij de personificatie van het vrijgezellenbestaan in Londen. Het was een gevoel dat ze maar al te goed kende: de intense eenzaamheid in een ruimte waar het zo vol was dat je je kon afvragen hoe het zat met de brandveiligheid, en de overtuiging dat het leven zich ergens anders afspeelde. En dat op het moment dat zij in het kloppende hart, in het centrum van alles had moeten staan.

Nee! Positief denken. Anna herhaalde de mantra die ze duizend keer

had geoeffend: hoeveel gelukkige stelletjes vertelden tijdens etentjes, als de vraag ‘hoe hebben jullie elkaar leren kennen?’ ter tafel kwam, niet dat ze elkaar niet meteen leuk vonden? Of zelfs maar aardig?

Ze wilde niet zo’n vrouw zijn met een checklist, die altijd wel iets aan te merken had op potentiële kandidaten. Alsof je de ruimte opmat voor een nieuwe koelkast en klaagde omdat je concessies moest doen betreffende de afmetingen van het vriesvak.

Bovendien waren er weinig internetdates voor nodig om te ontdekken dat die blikseminslag waarnaar ze zo verlangde, het in één klap weten dat het de ware was, gewoon niet bestond. Zoals haar moeder altijd zei: je moet de stokjes tegen elkaar wrijven om een vonk te krijgen.

‘Sorry, een paar van die cocktails en ik ben in coma. Ze noemen het “spraakwater” maar ik word er heel stil van,’ zei Neil toen hij terugkwam met zijn Birra Moretti. Met elke vezel van haar lichaam wilde Anna dat hij aardig en zijn opmerking grappig was.

‘Ja, waarschijnlijk heb ik er morgen spijt van dat ik je voorbeeld niet heb gevolgd.’ Anna moest schreeuwen om boven de muziek uit te komen. Neil glimlachte, wat Anna het gevoel gaf dat ze hier op pure wilskracht een succes van kon maken.

Neil schreef voor een tijdschrift over het bedrijfsleven en technologie, en afgaande op hun eerdere correspondentie leek hij zo’n fatsoenlijke, vriendelijke en betrouwbare man van wie je helemaal zou verwachten dat hij een vrouw, kinderen en een schuurtje in de tuin heeft.

Ze hadden elkaar online maar kort gesproken. Anna had de uitgebreide uitwisseling van elektronische liefdesbrieven afgezworen na de pijnlijke teleurstelling met de Schot Tom, de schrijver die haar met zijn intelligentie, charme en literaire verwijzingen in de loop van een aantal maanden om zijn vinger had gewonden. Ze leefde alleen nog maar voor de ping van een nieuwe e-mail. Op het moment dat ze eindelijk besloten een afspraakje te maken, was ze al bijna verliefd. Maar toen bekende hij verontschuldigend dat hij a) enige tijd had doorgebracht in een extra beveiligd psychiatrisch ziekenhuis en b) ‘een soort van vrouw’ had. Daarna had Anna haar ‘soort van Gmail-adres’ veranderd.

De alcohol deed zijn werk en ze hoorde zichzelf lachen om Neils verhalen over het saaie congressircuit en gewetenloze bedrijfsgoeroes die miljoenen opstreken.